

Sygn. akt: I ACz 748/12

POSTANOWIENIE

Dnia 24 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie Wydział I Cywilny, w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Eugeniusz Skotarczak

Sędziowie: SSA Iwona Wiszniewska

SSA Edyta Buczkowska-Żuk (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 24 października 2012 r, w Szczecinie, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa R. G.

przeciwko Dyrektorowi Zakładu Karnego w Z. Z. Prezesowi Sądu Rejonowego w C., Dyrektorowi Aresztu Śledczego w Ś.,

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda R. G. na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Okręgowym w Koszalinie z dnia 20 kwietnia 2012 roku, sygn. akt I C 138/12

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSA E.Buczkowska-Żuk SSA E.Skotarczak SSA I. Wiszniewska

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 kwietnia 2012 r. Przewodniczący w Sądzie Okręgowym w Koszalinie na podstawie art. 130 § 2 k.p.c. zwrócił pozew R. G. z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych pozwu polegających na wskazaniu pozwanego i jego adresu, wysokości odszkodowania i złożenia odpisu pozwu z załącznikami we wskazanym terminie. Wyjaśnił Przewodniczący, że zarządzeniem powód został wezwany do uzupełnienia braków formalnych, otrzymał wezwanie w dniu 9 kwietnia 2012 r. i w terminie nie wykonał zobowiązania, bowiem nie nadesłał odpisu pozwu wraz z załącznikami, nie wskazał wysokości odszkodowania.

Powyższe rozstrzygnięcie zaskarżył zażaleniem powód, wskazując, że wykonał zobowiązanie w terminie oraz zwrócił się o ustanowienie adwokata, ponieważ nie umie uzupełnić pozwu, nie zna się na prawie.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie powoda okazało się nieuzasadnione, choć niektórym argumentom nie sposób odmówić słuszności.

Stwierdzić trzeba, że zaskarżone zarządzenie miało swoją formalną podstawę w powołanym przepisie art. 130 § 2 k.p.c. Powód w zażaleniu nie kwestionuje nawet, że wniesiony przez niego pozew dotknięty był brakami formalnymi w szczególności poprzez niewskazanie kwoty jakiej domaga się tytułem odszkodowania, a wyjaśnia że nie mógł ich uzupełnić z uwagi na nieznajomość prawa.

Przede wszystkim wyjaśnić należy Sądowi Okręgowemu, że trafnie zauważył skarżący, iż jego pismo z dnia 11 kwietnia 2012 r. stanowiące odpowiedź na wezwanie do uzupełnienia braków formalnych zostało wniesione w terminie. Jak

wynika bowiem z akt sprawy powód wezwanie otrzymał w dniu 9 października 2012 r. (k. 11v.), natomiast z niewszytej koperty znajdującej się z tyłu akt sprawy wynika, że odpowiedź złożył w urzędzie pocztowym za pośrednictwem Aresztu Śledczego w dniu 16 kwietnia 2012 r. Zatem niewątpliwie terminowi 7-dniowemu powód nie uchybił jak uznał wadliwie Sąd Okręgowy. Niemniej jednak uznać należy, że powód nie wykonał zobowiązania zgodnie z wezwaniem. O ile bowiem odpis pozwu został złożony przez skarżącego (k.13), o tyle nie wskazał on ani pozwanego w sprawie, ani też kwoty odszkodowania, która w świetle art. 187 § 1 pkt 1 k.p.c. pozwoliłaby na oznaczenie wartości przedmiotu sporu (art. 19 § 1 k.p.c.). Ma to o tyle znaczenie, że po pierwsze pozwany i jego adres wyznacza właściwość miejscową sądu tj. jaki sąd jest właściwy do rozpoznania sprawy, a po drugie wartość przedmiotu sporu wyznacza, który sąd jest rzeczowo właściwy do jej rozpoznania, pozwala na ustalenie wysokości opłaty sądowej oraz decyduje o wysokości kosztów zastępstwa procesowego.

Wprawdzie powód pismem z dnia 11 kwietnia 2012 r. domagał się jednocześnie ustanowienia adwokata, niemniej jednak wniosek ten nie wstrzymywał rozpoznawania sprawy wedle art. 124 § 1 k.p.c., jako, że nie został złożony wraz z pozwem, a dopiero z pismem w z dnia 11 kwietnia 2012 r. Złożenie wniosku o ustanowienie adwokata w terminie przewidzianym na uzupełnienie braków formalnych pozwu nie ma zatem wpływu na bieg terminu na uzupełnienie tychże braków. Sąd Okręgowy jedynie może wstrzymać się od podejmowania czynności procesowych do czasu rozstrzygnięcia wniosku, lecz obowiązek taki na Sądzie nie spoczywa jak w przypadku wniosku złożonego wraz z pozwem w świetle ww. regulacji.

Znamiennym jest przy tym, że powód konieczność jego reprezentowania przez zawodowego pełnomocnika upatruje w tym, że nie wie kogo wskazać jako pozwanego, a nadto jak dokładnie napisać pozew (k. 16), tymczasem w rozpatrywanym zażaleniu wskazuje pozwanych (k. 27v.), a w piśmie z dnia 20 czerwca 2012 r. wskazuje kwotę zadośćuczynienia w wysokości 120.000 zł (k. 43). Powód w ten sposób sam dał wyraz temu, że niedostatecznie przygotował się do sprawy, a nie, że jego nieporadność wymagała ustanowienia pełnomocnika z urzędu już na etapie uzupełniania braków formalnych pozwu. Tym samym uznać należało, że powód mógł w ramach przygotowania się do procesu wiedzieć na jaką wysokość ocenia doznane przez niego krzywdy oraz kto jest za ich powstanie odpowiedzialny. Co istotne, Sąd nie mógł prowadzić dowodów dla ustalenia danych, które powinny być zawarte w piśmie procesowym, ani też działać z urzędu. Obowiązek usunięcia braków formalnych pozwu należy do powoda, a przed nadaniem biegu wadliwemu piśmie sąd nie może podejmować (i to tym bardziej - z urzędu) czynności procesowych. Wobec niewskazania jakiegokolwiek wysokości dochodzonego odszkodowania, a tym samym wartości przedmiotu sporu, Sąd nie był władny również zarządzić dochodzenia celem prawidłowego ustalenia tej wartości. W sprawie wartość ta jest o tyle istotna, że determinuje właściwość rzeczową sądu.

Jako, że powód nie podał jaka jest wysokość odszkodowania oraz nie wskazał pozwanego niemożliwe było ustalenie właściwości miejscowej sądu oraz wartości przedmiotu sporu (art. 187 § 1 in principio w zw. z art. 126 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.c.). Dlatego sprawie nie można było nadać biegu, a zwrot pozwu nastąpił prawidłowo.

Jednakże okoliczności wskazywane przez powoda w pozwie wskazują, że jego zwrot nie spowoduje zablokowania powodowi możliwości dochodzenia roszczenia. Może to uczynić wnosząc ponownie pozew. Jednakże wraz z wniesieniem pozwu, winien ustalić kogo obarcza odpowiedzialnością za powstanie szkody i wskazać wysokość szkody. Może również w pozwie ponownie również zwrócić się o przyznanie pomocy zawodowego pełnomocnika.

W tej sytuacji należało ostatecznie orzec o oddaleniu zażalenia na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. w zw. z art. 398 k.p.c.

SSA E.Buczowska-Żuk SSA E.Skotarczak SSA I. Wiszniewska